

цѣ-тѣ. Уморены-ти и испотени носаче ся спрѣхѣ да си поотдѣхнѣтъ малко. Въ носило-то сѣдѣхѣ двѣ пѣ-стары госпожи, кон-то, спорядѣ облѣкло-то и лице-то, приличехѣ, като да сѣ отъ пѣ-горнѣх рѣкѣ хора.

— Ето гы, стоять! Щемѣ закѣснѣемѣ! рѣче една-та, пѣлна сѣ нетѣрпѣнѣе.

— Бѣрзайте, проклѣтници едни! извыка друга-та. На ипподрома!

И проходящи-ти чѣсто выкахѣ:

— На ипподрома! на ипподрома!

Отъ тѣя выкове можаше да ся познае, на кѣдѣ ся е литнѣлъ свѣтъ-тѣ, нѣ зашто? никой не казваше. Оттова Петрѣ пристѣпи до носило-то и запыта еднѣ-тѣх госпожѣх

— Що е това на ипподрома? Трѣумфѣ ли е?

Госпожа-та го погледа прѣзѣ-рамо и подсмихнѣто му отговори:

— Трѣумфѣ!

Нѣ по гласа ѣ, какѣ-то рѣче това, можаше да ся види, че не е казала истинѣ, че не вѣспрѣема спорядѣ свое-то господарство да ся пуца въ разговорѣ сѣ селянинѣ. И въ старо врѣме е имало такѣвы гѣрдиливы госпожи.

Петрѣ ѣ разумѣ отговора на кѣдѣ сочи; затова рѣче брату си:

— Да вѣрвимѣ и нѣи слѣдѣ другы-тѣ. Да идемѣ на ипподрома, та щемѣ видѣ, што е тамѣ.

Не бѣ мѣчно да намѣри челѣвѣкѣ пѣтя: водаче-ти все повече и повече ся умножавехѣ. Множество-то ставаше все пѣ-голѣмо; най послѣ заедно сѣ другы-ты и наши-ти стигнѣхѣхѣ на голѣмѣ-тѣх пѣяцѣх и трѣбваше да ся запряѣтъ на края задѣ народа.

Не може да ся опише гѣлчавата-та. Чуяхѣх ся нѣкакѣвы